సమాధి మీది పూలు!

బెజ్జారపు వినోద్ కుమార్

ఓ పవిత్ర మూర్తీ!

స్వప్నంలోని తాత్కాలిక వాస్తవాలలో అయితేనేమి ఎందుకని ఒక కావ్యమై కదిలివస్తావు?

నాకు నీ ఆగమనం కంటే నువ్వు రాల్చి వెళ్ళిపోయిన జ్వలిత నక్షత్రాలలో కాలిపోతూ నీ కోసం నిరీక్షించడంలోనే ఎక్కువ ఆనందాన్ని పొందుతాను నేను. చిక్కని చీకట్లచే ఆవరించివున్న అమావాస్య రాతిరిలో మేల్కొన్న కుటీరంలో నీ జ్ఞాపకాల వెన్నెలలో తడిసిపోయి ఉన్న నా హృదయంలోని కాంక్షను, కుతూహలాన్నీ పవిత్రమైన నీ ఆగమనంతో శూన్యం చేయకు.. కేవలం ఈ స్థితిలో మాత్రమే నేను నా ఉనికిని కాంక్షిస్తాను.

ఆద్యంతాలు శూన్యమై, అత్యంత విలువైన ఈ 'జన్మ'లోని ప్రతి క్షణాన్ని నీదైన జీవితంలోనే ఇలా గడపనీ చెలీ!

నేనీ ప్రపంచంలోకి నిశ్శబ్దంగా అడుగిడినప్పుడు... ఒక చల్లని పిడుగు మరింత నిశ్శబ్దంగా ఈ పుడమిని కావలించుకుందేమో? ఒక ఉల్క తనలో తానే వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ నేల పైకి రాలిపోయిందేమో? బాల్యంలోనే అమ్మను కోల్పోయాక భయానకమైన ప్రేమరాహిత్యంలోంచి ఉద్భవించిన స్తబ్దత, దుఃఖములు తప్ప మరేమీ తెలియరాలేదు నాకు...జుబేదా పరిచయమయ్యేంత వరకు.

కేవలం జుబేదా సాంగత్యకాలం ఒక్కటే నాలోని ఆరాటానికి, సంఘర్షణకి ఒక గమ్యమై నిలిచింది. 'నేను' అన్న భావన కేవలం ఆమె పరిచయంతో మాత్రమే నాలో కలిగి వెనువెంటనే తిరిగి ఆమెలోనే లీనమై పోయింది.

నేను 'మాట్లాడ్డం' మరిచిపోయి పది సంవత్సరాలవుతుందేమో. మూగవాడు, పిచ్చివాడు అనే బిరుదుల్ని సమాజం నా పరం చేసినా నా జీవితం ఇలా జుబేదా జ్ఞాపకాలలో గడిచిపోతేనే ఈ మహాప్రస్థానంలో నేను నా సరియైన గమ్యాన్ని చేరుకున్నట్టు.

గ్రీష్మ సంధ్య...

ప్రకృతి చల్లగాలులలతో ప్లావితమౌతోంది.

ఎఱ్ఱగా పండిన పడమటి ఆకాశం జుబేదా ఎర్రని పెదాల వంపులనుండి జారిపడిన సమ్మోహనమైన చిరునవ్వులా ఉంది.

ఎదురుగా సమాధులు ప్రశాంతమైన నిద్రలో ఉన్నాయి. ఆ ప్రక్కన పీర్‌చాచా నిశ్శబ్దంగా ఖురాన్ చదువుకుంటున్నాడు. ఒక చల్లటి గాలి తెమ్మెర సమాధుల మీదుగా వచ్చి ముంగురుల్ని సవరించింది. సమాధిమీద మొలిచిన మొక్కకు పూచిన పూలు అద్భుతమైన పరిమళాన్ని మోసుకొచ్చాయి. ఆ పరిమళం ఈ ప్రపంచంలో మరే పూలకు లేనిది, ఈ ప్రపంచం ఎప్పటికీ గుర్తించనిది.

రెండు కన్నీటి చుక్కలు కళ్ళల్లోనే ఆవిరైపోయాయి.

సాయంకాలపు నిశ్శబ్దం.. అంతర్లీనంగా రమ్యమైన ప్రకృతి రాగాన్ని తనలో పొదవుకున్న గాఢ నిశ్శబ్దం. సంతోషానికి, దుఃఖానికి అతీతమైన చిక్కని ప్రశాంతత. నిరంతరం జ్వలించే భావాల ప్రవాహాన్ని అడ్డుకొనే స్తబ్దతా కుడ్యాలకు ఆవలివేపున గజిబిజిగా అల్లుకుని గింజుకుంటూన్న అయోమయం.

నిస్సత్తువగా గోడకి ఒరిగాను. ఏదో అనీజినెస్. ఎవరయినా వచ్చి కడుపును కత్తులతో కోసి పేగుల్ని బయటకు లాగి నాభివద్ద కేంద్రీకృతమై ఉన్న ఈ అనీజినెస్‌ను తీసి బయటపడేస్తే, ఎంత రిలీఫ్‌గా ఉంటుంది?

తెల్లని రాతిరి.. ఆర్ద్రరహితమైన పాలపొడి వర్షంలో తడిసిపోయిన ఆ తెల్లని రాతిరే నా ఉనికి ఈ సమాధిలో నిక్షిప్తమైపోయింది. నా మనసు, నా మనుగడ, నా కోరికలు, అవసరాలు అన్నీ ఆ రాతిరే ఈ సమాధిలో కూరుకుపోయాయి.

వెన్నెల ధారలుగా కురుస్తోన్న ఆ తెల్లని రాతిరి నేనూ, ఈ మసీదు, సమాధులు, జుబేదా.. అంతా తెలుపే... భీతిగొల్పే తెలుపు. హృదయాన్ని వణికించే తెలుపు...విశ్వంలోని ఎఱుపు చలనాన్ని అంతటిని పీల్చుకొని సర్వం తానే అయి ఆవరించిన పాలిపోయిన తెలుపు.

అదిగో ఆ ప్రహారీ గోడపైన చుబుకాన్ని ఆన్చి చివరిసారి జుబేదా భౌతిక కాయాన్ని చూశాను నేను. నా కెంతో నమ్మకముండేది జుబేదా నాకేమైనా చెబుతుందేమోనని. కాని ఆమె మొహంలో నిశ్చలంగా ఉన్న నిర్మలత్వాన్ని వీక్షించాక నా దగ్గర అడగడానికేవీ లేకుండాపోయింది. ఆ రాతిరి నేను చూస్తూండగానే ఆమెను ఈ పుడమితల్లి శరీరాన్ని తోడి చేసిన గాయంలో పడుకోబెట్టి తిరిగి ఆ గాయాన్ని కప్పేసారు.

ఆ రాతిరి అయినా, ఆ రాతిరి నుండి ఇప్పటి వరకయినా ఆమె శాశ్వతంగా వెళ్ళిపోయిందన్న భావన నాకెప్పుడు కలుగలేదు. 'పాట పాడకుంటే నేను నీకు కనిపించను పో' అంటూ హాంగర్స్‌కు వ్రేలాడుతూన్న నా దుస్తుల చాటుకు వెళ్ళి దాక్కున్నట్లుగానే అనిపిస్తుంది.

ఆ తెల్లని పాలిపోయిన రాతిరికన్నా వారం రోజుల ముందర..

ఆ రోజుకి మేమిద్దరం పెళ్ళి చేసుకుని ఒక విశాల సామ్రాజ్యానికి అధినాయకులమై మూడు రోజులవుతోంది. మేమే పెద్దలమయి, మేమే పిల్లలమయి, మేమే అతిథులమై, మేమే అన్నీ అయి ఏర్పరుచుకున్న బంధమది.

నా ఒడిలో పడుకొని ఉన్న జుబేదా నా వెంట్రుకల్ని పట్టి తనవేపు లాక్కుని "ఎందుకోగానీ ఈ రోజు భయంగా, దిగులుగా ఉంది విజ్జీ" అంది. ఆమె కళ్ళలో నిండిన నీళ్ళు కనుకొలకుల చివర బిందువులుగా నిలిచివున్నాయి.

సాయంకాలం విరబోసుకున్న వెంట్రుకలు అల్లిబిల్లిగా ఆమె ఛాతీని కప్పుకుని ఉన్నాయి. వాటిని ఆమె గుండెలపై నుండి తొలగించి వెచ్చని నా పెదాలతో ఆమె గుండెచప్పుళ్ళను విన్నాను.

'ఏమైనా మాట్లాడు విజ్జీ'

'మాటల కన్నా మౌనమే బావుంది'

'ఊహూ నాకు మౌనం కన్నా నీ మాటలే బాగనిపిస్తాయి. నీ మాటల్లో ఏదో మంత్రశక్తి దాగి ఉంది. లేకపోతే నేను నీకు ఇంతటి బానిసగా మారకపోయి ఉండేదాన్ని. ఓ పాట పాడవయ్యా ముఖేష్'

'ఏం పాట?'

'హమ్ చోడ్ చలే హై'

'ఛ.. ఈ సమయంలో ఆ పాటా'

దిగ్గున లేచింది: ఆమె జడలోని జాజిపూలు రెమ్మలు జలజలా రాలి నా ఒడిలో పడ్డాయి. 'పాడకుంటే నేన్నీకు కనిపించను పో' అనేసి హాంగర్‌కు వ్రేలాడుతున్న బట్టల చాటుకు వెళ్ళి దాక్కుంది.

'ఇదిగో కళ్ళు మూసుకున్నాను. పాట ప్రారంభం కాగానే పరుగెత్తుకు రావాలి సుమా'

'హమ్ చోడ్ చలే హై మెహసిల్ కో
యాద్ ఆయె కభీతో మత్ రోనా
ఇన్ దిల్ కో తసల్లి దేదేనా
గభ్‌రాయె కభీతో మత్ రోనా...'

ఏదో ఆవేదనా జీర హృదయాన్ని పిండేయడంతో పాట ఆపి 'జుబేదా' అని పిలిచాను.

అలికిడి లేదు.

కళ్ళు తెరిచి చూశాను. శరీరం కంపించింది.

అనుమానం మనసును గట్టిగా కావలించుకోవడంతో బయటకు సుడిగాలిలా పరుగెత్తాను. కాని ఆ పాటికే అల్లంత దూరంలో రోడ్డుపైన ఆపి ఉన్న కారులోకి జుబేదాను కట్టేస్తున్నారు ఆమె అన్నయ్యలు. చాలా దీనంగా చూసింది నాకేసి.

"అయ్యో...." నా గొంతు మూగవోయింది. శరీరం తిమ్మిరెక్కినట్లయ్యింది. శక్తినంతా కళ్ళల్లోకి తీసుకుని పరుగెత్తాను. కారు శరవేగంతో దూసుకెళ్ళిపోయింది. చిన్నరాయి అడ్డు తగలడంతో బోర్లా పడిపోయాను. నుదురు చిట్లిపోయింది.

ఆ తరువాత మొత్తం జుబేదా ఇంటి ముందరే ఒక పిచ్చగాడిలా, ఉన్మాదిలా 'జుబేదా..జుబేదా' అని అరుస్తూనే ఉండిపోయాను. అలా అరిచిన ప్రతిసారీ ఆమె అన్నయ్యలు ఇంటిలో నుండి బయటకువచ్చి నన్ను విపరీతంగా తన్ని అక్కడి బురదకాలువలో పడేసి వెళ్ళిపోయేవారు.

ఒంటరివాణ్ణి...ఏం చేయలేని నిస్సహాయత.

చిరిగిపోయిన బట్టలతో, శరీరం నిండా బురదతో, అవయవాలు అన్నీ వాచిపోయి ఉన్నా, నా పగిలిన పెదాలు, తెగి రక్తం ఓడుతున్న నాలుక 'జుబేదా' అని పిలుస్తూనే ఉన్నాయి. కాని పిలిచిన ప్రతిసారి మాటకు బదులుగా గొంతులోంచి దోసిళ్ళకొద్దీ రక్తం రాసాగింది. నిస్సహాయంగా అక్కడే రోడ్డుమీద దొర్లుతూ, రోదిస్తూ ఉండిపోయాను.

వారం రోజులు అలా గడిచాక... మంచువర్షంలో తడుస్తున్న తెల్లని రాతిరిలో నిశ్శబ్దంగా బయటకు తీసుకువెళ్తున్న జుబేదా శవాన్ని చూసాక వెక్కి, వెక్కి ఏడ్చాను. నిస్సహాయంగా రోడ్డు మీద అటూ ఇటూ దొర్లుతూ తలను బురదగుంటకేసి బాదుకుంటూ రోదించాను. నన్ను నేనే పొడుచుకోవాలన్న కసి...ఇంకేమీ మిగలని ఈ లోకాన్నించి పారిపోవాలన్న తపన... నడువలేని స్థితిలో మసీదు వరకూ నేలపై పాక్కుంటు వచ్చి ఆ తెల్లని రాతిరిని అనుభవించాను.

జుబేదాను పాతిపెట్టి అందరూ వెళ్ళిపోయాక వెళ్ళి ఆమె సమాధిపైన కూలబడ్డాను.

"ఏక్ ఖాబ్ న దేఖ్‌తా హమ్‌నే
జబ్ ఆంఖ్ ఖులీతో టూట్‌గయా
ఏ ప్యార్ తుమ్హే సప్నా బన్‌కర్
తడ్‌పాయె కభీతో మత్ రోనా"

రెండు రెండు కన్నీటి చుక్కలు రాలి సమాధిపై పడి ఇంకిపోయాయి. సరిగ్గా ఆ కన్నీటి చుక్కలు పడ్డ చోట ఆ మర్నాడు రెండు మొక్కలు మొలిచాయి. వాటికే అద్భుతపూలు పూసి వింత పరిమళాలు విరజిమ్ముతూ ఉన్నాయి.

పది సంవత్సరాలు గడిచి పోయాయేమో.

నా భౌతికం ఎన్ని మార్పులకు గురిఅయినా మనస్సు మాత్రం అదే స్థితిలో ఉంది. అదే స్థలం, అదే సమాధి, అదే అనుభూతి, అదే ఆర్ద్రరహితమైన తెలుపు రాతిరి. అవే జుబేదా దయతో ప్రసాదించిన అద్భుత క్షణాలు.

ఆ రాతిరే నేను 'మాట'ను మర్చిపోయాను.

నాతో నేను మాట్లాడుకోవడానికి, నన్ను నేను ఓదార్చుకోవడానికి, పాటలుపాడుకోవడానికి, నన్ను నేను ప్రశ్నించుకుని సమాధానం చెప్పుకోవడానికి.. నాకు గొంతు అవసరం ఏముంది.

సమాధిపైన మొక్కలు పూలను పూస్తూనే ఉన్నాయి. వాటి వింత పరిమళం నన్ను స్పృశిస్తోనే ఉంది. నా ఈ జన్మకు నేను గర్విస్తూ మౌనంగా ఇలా జీవిస్తూనే ఉన్నాను. ●